

ARDAMICA ZORÁN

felhővé mozdul

millió fecske érkezik tavasszal
mikor hajnaltájt fáj a köd
elnézed, ahogy nyáltapasszal
fészket csókolnak az eresz alá

ilyet minden nap nem tapasztal
a hátsó udvar kutyád csak bámul
a trágyadomb terített asztal
íme hát meglelték egy nyárra

őszig tart házuk és hazájuk
boldogság legyenek és utódok
villanydrótbúcsú felhővé mozdul
népvándorlás teljes malaszttal

maradtam ködnek

én itt maradtam ködnek
nem szállok fel s nem tolnak arrébb
folt vagyok két domb között
melyeknek bimbója nincs

majd elfogyok egyszer ha úgy alakul
megrág a nap
s záporként kiköp délután

ráhullok poros szélvédőkre
letörölnek mint a már elhasznált
könnyeket

én itt maradtam ködnek
lebegek értelmetlenül
lábam törökülésbe fonom ahogyan
lányok szokták az emlékképeket